

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně M. J., zastoupené Mgr. Janou Hamplovou, advokátkou se sídlem U brány 16, Mohelnice, proti žalovanému Krajskému úřadu Olomouckého kraje, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2003, čj. OSV/3467/03/SSP-98/Maz, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 2. 2004, čj. 38 Cad 24/2003 - 31,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala v zákonné lhůtě kasační stížnost proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). Tímto usnesením krajský soud odmítl žalobu stěžovatelky proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného jako opožděnou.

Krajský soud o žalobě rozhodl v řízení dle části třetí zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2003 bylo stěžovatelce doručováno do vlastních rukou, stěžovatelka nebyla dne 25. 6. 2003 v místě svého bydliště zastižena, zásilka byla proto téhož dne uložena na poštovním úřadu a stěžovatelka byla o uložení informována. Stěžovatelka si zásilku vyzvedla dne 10. 7. 2003, což potvrdila svým podpisem na doručence. Jestliže však napadené rozhodnutí žalovaného bylo uloženo dne 25. 6. 2003, třetí den měl být dle § 24 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), dnem doručení. Vzhledem k tomu, že tento třetí den, tj. 28. 6. 2003, byla sobota, dnem doručení byl v tomto případě první den, kdy si stěžovatelka mohla zásilku vyzvednout, tj. pondělí 30. 6. 2003. Tento den byl vyznačen na rozhodnutí žalovaného jakožto den právní moci. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného byla sepsána dne 10. 9. 2003, téhož dne byla doručena krajskému soudu prostřednictvím faxu, originál žaloby byl podán k přepravě u poštovního úřadu dne 11. 9. 2003, krajskému soudu došel dne 15. 9. 2003. Krajský soud odkázal na obsah ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s., které stanoví k podání žaloby ve správním soudnictví lhůtu dvou měsíců ode dne doručení napadeného rozhodnutí, bez možnosti prominutí zmeškání této lhůty. Pokud stěžovatelka v žalobě nenamítala, že se v době doručování rozhodnutí žalovaného nezdržovala v místě bydliště, soud neměl důvod zpochybnit účinky náhradního uložení dle § 24 odst. 2 správního řádu. Lhůta k podání žaloby začala běžet dne 1. 7. 2003 a skončila v pondělí 1. 9. 2003 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelka podala žalobu dne 10. 9. 2003, tedy opožděně, krajský soud ji dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

Stěžovatelka v kasační stížnosti vyjadřuje názor, že odvolání proti rozhodnutí „KÚ“ bylo včasné, na podporu tohoto názoru pak podává obsáhlý rozbor ustanovení správního řádu, týkajících se doručování písemných vyhotovení rozhodnutí správního orgánu, zejména tedy ustanovení § 24 správního řádu. Na základě tohoto právního rozboru konstatuje, že k převzetí a skutečnému doručení písemného vyhotovení rozhodnutí, proti

kterému směřovalo odvolání, došlo dne 24. 3. 2003, patnáctidenní odvolací lhůta uplynula dne 8. 4. 2003. V dalším textu kasační stížnosti stěžovatelka uvádí důvody, kvůli kterým podala odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu o zúčtování rodičovského příspěvku za rok 2002.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě podané krajskému soudu dne 10. 12. 2003.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost podle části třetí, hlavy III., dílu 1 s. ř. s., a dospěl k závěru, že podanou kasační stížnost není možno věcně projednat, nýbrž odmítnout jako nepřipustnou.

Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se stěžovatel domáhá zrušení soudního rozhodnutí; kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak (§ 102 s. ř. s.). Z citovaného ustanovení je zřejmé, že předmětem přezkumu v řízení o kasační stížnosti je rozhodnutí krajského soudu, nikoli opět rozhodnutí žalovaného vydané v posledním stupni správního řízení, proti kterému směřovala žaloba v řízení dle § 65 a násl. s. ř. s. Kasační stížnost musí proto směřovat proti důvodům, o které opřel svůj výrok krajský soud a uvedl je v odůvodnění svého rozhodnutí. Soudní řád správní vymezuje v § 103 důvody, pro které lze kasační stížnost podat. Tento výčet je taxativní, a podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je nepřipustná taková kasační stížnost, která se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Toto ustanovení tedy stanoví jednu z výjimek přípustnosti kasační stížnosti proti každému rozhodnutí, předpokládaných výše citovaným § 102 s. ř. s.

Stěžovatelka v části I. kasační stížnosti uvedla, že nezákonnost usnesení krajského soudu namítá z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s. Vzhledem ke skutečnosti, že krajský soud žalobu stěžovatelky neprojednával věcně, ale odmítl ji dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro opožděnost, aniž se zabýval důvodností žalobních bodů, bylo proti takovému usnesení možno podat kasační stížnost pouze z důvodu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., dle něhož lze namítnout nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení. Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil (například v rozhodnutí publikovaném pod č. 427/2004 Sb. NSS), pod tento důvod spadají veškeré skutečnosti, které mohly vést k vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení, tedy i případné nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení či jeho procesní pochybení.

Krajský soud odmítl žalobu stěžovatelky pro opožděné podání. Přestože stěžovatelka odkázala na důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., žádný z důvodů formulovaných v textu kasační stížnosti nebrojil proti rozhodovacím důvodům krajského soudu (ale mířil proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu, které jak uvedeno krajský soud pro opožděnost podané žaloby věcně vůbec nepřezkoumával). Námítky stěžovatelky, jejichž obsahem a rozsahem je Nejvyšší správní soud vázán (§ 109 odst. 1 s. ř. s.), tedy nezpochybnily opožděné podání žaloby u krajského soudu. Jestliže tedy kasační stížnost nic krajskému soudu nevytýká (a namísto toho se zabývá postupem žalovaného správního orgánu), není tu žádný důvod, pro který by Nejvyšší správní soud mohl usnesení krajského soudu přezkoumat.

Kasační stížnost se tedy opírá pouze o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., a proto je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná. Nejvyšší správní soud ji proto

odmítl z tohoto důvodu odmítl [§ 104 odst. 4 s. ř. s. a § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.]

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. srpna 2005

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu